Jakou cenu má Holokaustománie?

Strašidlo Hitlera, které pohání Washingtonskou blízkovýchodní politiku "Izrael především"

duben 1998

Kdyby se Adolf Hitler mohl z hlubin pekla podívat na zemi, rozhostil by se na jeho tváři široký úsměv. Ačkoli uplynulo již 53 let od jeho smrti v Berlínském bunkru, stojí stále v epicentru světa. Všechny cesty, které kdysi vedly do Říma, vedou nyní do jeho Holokaustu.

Tento fenomén podporuje Americký přístup k Blízkému východu "Izrael především". Zjednodušené řešení tamní problematické situace typu "dostaňte Sadáma" vzkvétá pomocí médií, která vykreslují podobnosti Sadáma s Hitlerem, a se zoufalou potřebou tvůrců veřejného mínění a politiků najít nového padoucha, když už ona říše Zla neexistuje.

Hrozba, kterou Sadám údajně představuje pro "malý" Izrael, je v médiích obšírně zobrazována fotografiemi Izraelců zkoušejících si plynové masky. Takovéto médii zplozené emoce se snaží zastřít americkým daňovým poplatníkům 600 miliónový výdaj na poslední vojenskou reklamu Spojených států proti Iráku, který zajisté nepředstavuje pro USA žádné ohrožení.

Sadámův vzdor proti rezoluci OSN, která oprávnila k hledání možných ukrytých chemických a biologických zbraní "hromadného ničení" v Iráku, našel rozsáhlou podporu v těch samých arabských zemích, které ve válce v Perském zálivu v r. 1991 intervenovali pod americkým vedením k odvrácení Irácké invaze do Kuvajtu.

Nezdar ministryně Albrightové

Ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová podnikla na konci ledna návštěvu arabských zemí, aby získala podporu pro vojenský úder Spojených států na Bagdád. Její cesta skončila propastným nezdarem, ačkoli se sérii odmítnutí snažila pohotově zakrýt. 4. února se v tisku objevilo sdělení, ve kterém ministryně oznámila, že "žádný z arabských předáků nenaléhal, aby prezident vojensky nezasahoval".

Vykládání pověstné arabské zdvořilosti (Arabové téměř nikdy neříkají "ne", místo toho říkají "Inshallah" - bude-li si to Bůh přát - což může znamenat možná, nebo vůbec ne) jako ekvivalent podpory byl asi tak věrohodný, jako její "překvapení" nad zjištěním, že ne jeden, ale všichni čtyři její prarodiče byli židé a tři z nich zemřeli v evropském holokaustu. Výsledkem bylo, že ministr obrany William S. Cohen na jeho následující návštěvě čelil odmítnutím všech arabských zemí kromě Kuvajtu, který povolil americkým silám použít jeho vzdušný prostor pro taktický úder proti Iráku. Byl nucen veřejně oznámit, že by Saudy po tom všem nepožádal.

Na rozdíl od krize v Perském zálivu v letech 1990-91, kdy Sadámovy vojenské jednotky napadly partnerské arabské státy, v r. 1998 jak arabští intelektuálové, tak arabský lid vyjádřili otevřeně sympatie Iráckým lidem, nikoli však Sadámovi Husajnovi. To přinutilo arabské předáky zamítnout účast v jakémkoli úderu proti Sadámovi, který by mohl způsobit civilní oběti.

Washingtonský dvojitý standard

Arabové také jednotně vznášeli námitky ohledně dvojitého standardu v přístupu USA usilujících potrestat Irák, jenž vzdoroval jedné rezoluci Rady bezpečnosti OSN, zatímco přehlížejí to, že Izrael za posledních 50 let porušil nepočítaně rezolucí OSN a nemá se k žádnému vážnému úsilí k zamaskování faktu, že vlastní všechny tři zakázané kategorie zbraní hromadného ničení - nukleární, chemické a biologické.

Jeden autorův dlouholetý přítel, Jordánec, se mě ptal, proč USA stáli stranou a tolerovaly obrovskou křivdu na Palestincích způsobenou Izraelci, kteří tím údajně ospravedlňují původní křivdu "způsobenou ne Araby, ale nacisty pod Hitlerovým vedením proti židům". On samozřejmě velmi dobře rozumí psychóze, vyskytující se za neúnavnou a nenapadnutelnou podporou, kterou se těší Izrael od jeho vyhlášení v r.1948 Spojenými státy a posléze ostatními západními zeměmi. To bylo motivováno hluboce zakořeněným pocitem viny křesťanů za nacistické vyhlazování velkého množství židů. Jak komentátor Howard K. Smith trefně poznamenal, "americká veřejnost si utvořila náhled na Blízký východ ne na základě případu a vztahů Arabů a Izraelců, ale na základě vztahů křesťansko-židovských.

Křesťanská vina musí být tudíž za každou cenu zachována a stále proklepávána vydavateli, redaktory a spisovateli nakloněnými Izraeli, a v Hollywoodu producenty a režiséry. A tedy běda těm, kteří se zdají ohrožovat toto status quo, které je tak podstatné pro existenci Izraele.

Udržování tohoto démona naživu zahrnuje zaměření pozornosti činitelů veřejného mínění a publika ve Spojených státech na mnohé hříchy spáchané proti židům - od genocidy za 2.s.v. k evropskému antisemitismu, který genocidu způsobil - a to zavedením Holokaustománie do politiky, náboženství, umění a zábavního průmyslu. Pak pochopitelně nikdo nebude schopen vytvořit si rozumný a logický úsudek ohledně toho, jak nejlépe dosáhnout míru na sužovaném Blízkém východě a jak nejlépe zabezpečit americké národní zájmy v této oblasti.

Skrze téměř totální kontrolu sionistů nad Hollywoodem, televizní sítí a tištěnými médii je tato obsese bez přestání živena. Tak máme "Exodus", "Šoa", "Šindlerův seznam" a desítky tisíc návštěvníků proudících do Muzea holokaustu ve Washingtonu a do dalších center holokaustu po celé zemi.

Nové aspekty nacistické genocidy jsou stále vynášeny pro veřejnou pozornost tím, jak jsou působivě zvýrazňovány v médiích a televizi. Ať už jsou to zatčení a uvěznění údajných nacistických válečných zločinců (nyní devadesátiletých) ve Francii nebo Itálii, nebo recenze nových her a filmů, uveřejňované v "umělecké sekci" The New York Times. Televize, tisk a knižní vydavatelství nám přinášejí nekonečnou řadu přeživších holokaust, synů a dcer přeživších holokaust, "spravedlivých křesťanských" zachránců přeživších holokaust a nyní vnuků přeživších holokaust, kteří hledají svoje "kořeny" na hřbitovech ve východní Evropě.

The New York Times věnoval v průběhu minulého roku velmi výraznou pozornost více nedž 65-ti článkům, které pojednávaly o jmění obětí holokaustu ve švýcarských bankách. Články zahrnovaly celostránkové seznamy jmen těch, kteří si toto jmění nárokují a také těch, u kterých byl účet otevřen a nevybrán.

Název této hry je jednoduchý - nikdy nedovolit slovům "nacistický" a "holokaust", aby se dostaly z povědomí čtenářů a diváků. V dubnu r. 1997 jedna Washningtonská rozhlasová vlna věnovala dva programy ve dvou po sobě následujících víkendech - celkem 6 hodin - soudu s nacistickým arcizločincem Adolfem Eichmannem a závěrečnému komentáři, uzavírajícímu program.

Aby nebylo autorovi špatně porozuměno, měl by jednoznačně ujasnit jednu věc: nacistická genocida byla nepopsatelně odpornou a příšernou tragédií. V tomto ohledu skutečně není podstatné, zda počet zabitých židů byl 6 miliónů - obecně přijímané číslo, které už i sionističtí spisovatelé považují za značně nadnesené - nebo 4 milióny, číslo, které je bližší historickým skutečnostem, nebo šlo o ještě nižší počet lidí, kteří byli vyvražďováni jen proto, že byli židé. Byla to jedna z největších ohavností spáchaná proti humanitě, která je ještě tragičtější a nepochopitelnější tím, že se vyskytla v srdci "osvícené" Evropy a z rukou vůdců národa, který byl předtím téměř synonymem vědeckého pokroku a "vysoké kultury".

Tento zločin by však rozhodně neměl ovlivňovat naše mínění pokud jde o spravedlnost v pokračujícím arabsko-izraelském konfliktu, který se odehrává na naprosto odlišném místě a v jiném čase. Přesto The New York Times soutěží s The Washington Post ve vytahování materiálu, který prohloubí náš pocit viny, ne však z toho, co se děje dnes v Jeruzalémě, ale z toho, co se stalo před více než půl stoletím v Berlíně.

25.ledna se v "umělecké sekci" Timesů objevil titulek "Neonacistický bojovný německý levičák na antinacistické výstavě (Neo-Nazis Battle German Leftist Over Anti-Nazi Exhibit)" spolu s dlouhým článkem, zabývajícím se deportací židů z Bordeaux za 2.s.v. V přibližně stejnou dobu se stálý moderátor The Washington Post Stephen Rosenfeld pokusil vyvolat náboj antisemitismu ve slovech "židovská klika", která byla užita palestinskými novinami, když pojednávaly o případu Moniky Lewinské ve Washingtonu. Je to ironie, že i Arabové mohou být onálepkováni jako antisemité, ačkoli ve skutečnosti jsou semité a nemusí spojovat jakýkoli nárok na Svatou zemi s původem konvertitů k judaismu v 7. století, jako to musí dělat aškenázští židé z Evropy. Polovina Izraelců a mnoho amerických Židů, včetně autora, jsou jejich potomky.

Nekonečná pozornost je vedena k jednomu nebo druhému aspektu holokaustu. V říjnu recenzoval The Wall Street Journal krásný, strhující a aktuální film "Sedm let v Tibetu" s neopakovatelnými scénériemi, stejně jako pozoruhodným výkonem hlavního herce Brada Pitta. Leč autor Joe Morgenstern už v úplně prvním odstavci recenze obšírně popisuje pronacistické názory rakouského autora Heinricha Harrera, jehož život v Tibetu je základem filmu. Morgenstern poznamenává, že Harrer sloužil v Hitlerově SS. Za dodatečného režijního zpracování zvukové stopy filmu byly přidány dvě stručné poznámky o Harrerově nacistické minulosti.

Kdyby tenhle film pojednával o Rakousku, Evropě nebo 2.s.v., bylo by toto odhalení Harrerovy minulosti relevantní. Ale souvislost mezi nedávnými tibetskými dobrodružstvími ve filmu a rakouským demagogem, který vládl v Německu před 65 lety, je nanejvýš chatrná. Tohle je film o současném Tibetu a jeho dlouhém boji proti okupaci a útlaku.

Žurnalista sloupkař Anthony Tommasini letos v lednu napsal recenzi televizního přenosu fascinující opery "Capriccio" Richarda Strausse pro "uměleckou sekci" The New York Times, v níž jako soprán účinkovala nadaná Kiri Te Kanawa. Na závěr Tommasini zkritizoval skladatele, že "žil uprostřed nacistické brutality" a "vytvořil přesto dílo tak zdánlivě izolované od reality."

Ve sžíravém dopise tomuto žurnalistovi jsem vyjádřil své znepokojení nad jeho kritikou Strausse a otázal se ho: "Co byste chtěl po tomhle geniální skladateli, aby dělal? Měl si na

sebe vzít pytlovinu a posypat se popelem, nebo snad napsat hudební scénu k Deníku Anny Frankové?"

Tommasini okamžitě odpověděl a odmítl, že by Strausse peskoval. Na mé obvinění, že on a jeho kolegové v The New York Times jsou postiženi Holokaustománií, mi odpověděl: "To je váš názor."

Tato politováníhodná nákaza se bohužel rozšířila i do Kanady. Torontský Globe and Mail vedl útok proti antisionistickému profesorovi Normanu Finkelsteinovi z Newyorské univerzity za to, že měl odvahu psát o "holokaustovém průmyslu", který využívá vyvražďování evropských židů za 2.s.v. pro své vlastní účely.

Podobnou charakteristiku sionistických aktivit podal jako první vrchní rabín Velké Británie Immanuel Jacobovitz v kázání roku 1985, ve kterém poukazuje na "obrovskou a úspěšnou mašinérii získávání finančních prostředků, jejíž přední zbraní je odříkávání ságy o holokaustu." Tato mašinérie udržuje při životě množství organizací a schopných publicistů, které britský vrchní rabín obviňuje z "podřizování humanistického a mravoučného judaismu etosu sionismu."

Rabín Jacobovitz hluboce lituje toho, že od 2.s.v. se zdá být nedílnou součástí bytí židem, na rozdíl od víry v judaismus, uctívání státu Izrael, které je živeno nekončícím odvoláváním se na holokaust. Volá po změně důrazu z přežití Židů na přežití judaismu."

Naštěstí byla druhá válka USA proti Sadámovi Husajnovi zažehnána, alespoň pro teď. Můžeme si být přesto jisti, že sionistická kontrola médií nikdy nedopustí, aby se obraz Hitlera vytratil.
(původně otištěno v The Washington Report on Middle East Affairs v dubnu 1998; převzato a přeloženo ze stránky What Price Holocaustomania? The Specter of Hitler That Drives Washington’s “Israel First” Mideast Policy)